

PE MARGINEA UNEI VERIFICĂRI ARTISTICE*

Activitatea studenților artiști amatori își verifică prin trecerile în revistă, devenite tradiționale, calitatea și eficiența. Universitatea „C. I. Parhon“ a aliniat la „rampa“ fazei pe institut, formații din toate cele șapte facultăți din cadrul ei, dând competiției un adevărat caracter de masă. Era normal ca un loc deosebit să-l ocupe echipele de teatru și brigăzile de agitație, formații care numără în facultăți ca cea de filologie, de științe juridice sau istorie, ani întregi de activitate cu roade interesante. Trecerea timpului, plecarea absolvenților și sosirea noilor studenți fac ca, de la o competiție la alta, echipele să fie aproape noi, să te afli mereu în fața unei surprize plăcute. Contribuie la aceasta ritmul din ce în ce mai viu al vieții studențești, întâmplările sale inedite, străduința artei amatoare de a le oglindi.

Facultatea cea mai bogat reprezentată în concurs a fost cea de filologie, care a adus pe scena Studiului Teatrului Armatei, trei fragmente de piese. Intrând în cadrul ei și numeroși studenți din rîndurile naționalităților conlocuitoare, ea a prezentat *Serile în sat la Dikanka* în limba ucraineană și *Ludas Matyi* în maghiară. Pe drept cuvînt, acest spectacol a fost numit „spectacolul prieteniei“. Distribuția numeroasă a solicitat nu numai pe studenții secției de limbă și literatură maghiară, ci și numeroși reprezentanți ai celorlalte secții. Actul I din piesa lui Arbutov *Cale lungă*, prezentat de aceeași facultate în limba română, a fost pregătit sub conducerea tinărului regizor Andrei Brădeanu. Zugrăvind o imagine a vieții bogate și frămîntate a brigadierilor comsomoliști, fragmentul tindea să răspundă unor probleme proprii actorilor și spectatorilor studenți. Intenția, însă, a rămas nerealizată datorită faptului că actul I — singurul prezentat — mai mult sugerează problemele, decît le dezbate. Explicația nu poate fi decît pregătirea pripită, cu atît mai regretabilă cu cît e vorba de o echipă de teatru cu tradiție. Cu toate acestea, textul a prilejuit unele apariții demne de

reținut. Studenta Konradi Iulia și-a creionat rolul (Topsik) cu multă vioiciune, iar Florin Mărculescu s-a apropiat cu înțelegere și autentică poezie de timidul Iliia. Facultatea de științe juridice a prezentat *Urita satului*, piesa într-un act a lui Victor Ion Popa, în regia studentului Sergiu Andon. Dincolo de nedumerirea justificată privind alegerea acestui text în defavoarea altora legate de specificul vieții interpreților, vioiciunea interpretării, umorul de bună calitate au verificat în primul rînd pasiunea și calitățile regizorale ale lui S. Andon. Demnă de subliniat — deși nu a dat în totul rezultatele scontate, spectacolul menținîndu-se la un nivel mediu — este colaborarea dintre studenții Facultății de biologie, interpreți ai piesei *În august cerul e senin*, cu Ion Jugureanu din anul III al Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale“, care și-a început astfel ucenicia de regizor.

În ceea ce privește brigăzile artistice de agitație, trecerea în revistă a dovedit — în afara existenței unor interpreți și textieri talentați (Eug. Popazu și Gh. Radulovici — istorie; N. Giocoiu — fizico-matematici; Mihai Șerp — filologie) — că din păcate în Universitatea bucureșteană nu se știe încă precis ce înseamnă o brigadă de agitație. Programe încărcate ce lîncezesc de-a lungul a două ore sau cochetează mai mult cu genul spectacolului de revistă (*Ediția specială* a Facultății de fizico-matematici), prin conținutul amestecat și prin numărul foarte mare de interpreți, nu pot atinge conciziunea și mobilitatea operativă strict necesare unei brigăzi care nu „se bate“ cu ...morile de vînt. Oricîtă causticitate ar avea textul unui cuplet despre chiulangii, el se pierde — intercalat cum este — între ultimele șlagăre de muzică ușoară și „dansul electronilor“ care-și propusese să demonstreze coregrafie viața atomului, folosindu-se de versurile eminesciene și de melodia unui iodler cunoscut. În general, e regretabilă vulgaritatea în programul unei brigăzi cum este aceea a Facultății de filozofie. Grosolana parodie a „Luceafărului“, precum și momente din sceneta privind „războiul“ responsabilului sportiv cu fetele din facultate frizau chiar trivialul. În ciuda lipsurilor inerente, cel mai mult s-au apropiat de cerințele și specificul genului brigăzile facultăților de chimie, biologie, istorie (*Don Quijote de la Brigada*) și filo-

* Trecerea în revistă a formațiilor artistice din Universitatea „C. I. Parhon“.

logie (*Studenție, studenție*). Texte, scrisse cu vervă, au folosit cu prisosință specificul fiecărei facultăți. Declarația de dragoste a studentului chimist, ieșit de la examenul de tehnologie, răspunsurile veșnicului supporter sportiv și ale bulevardistului, la seminarul despre Gheorghe Doja, parodiile excelente după Homer și Neculce au creat o imagine a vieții din facultatea respectivă. Repetarea anumitor teme în programul diverselor brigăzi e inerentă. (De exemplu combaterea chiulangilor, a actelor de indisciplină din cămine etc.). Munca patriotică și, mai presus de toate, învățătura sînt preocupările esențiale ale studenților noștri. Rămîne de văzut numai în ce măsură și cum își vor continua activitatea brigăzile, multe fiind la „spectacolul numărul unu“, în momentul cînd s-au prezentat în fața comisiei.

Universitatea „C. I. Parhon“ a avut prilejul să verifice de pe acum eficiența activității artistice la nivelul facultăților — și nu numai la nivelul superior, dar limitat, al universității — prin numărul mare de participanți, care a scos în evidență talente și posibilități noi.

Magdalena Baras și Radu Rupea

LA O REPETIȚIE CU PUBLIC

Cu toate că erau la al doilea spectacol, artiștii amatori din comuna Ceica, raionul Beiuș, se considerau la a doua repetiție cu public. De aici și titlul însemnărilor noastre, inspirat din modestia și exigența interpreților. Într-adevăr, spectacolul nu a constituit ceea ce poate da colectivul din Ceica.

Alegerea comediei într-un act *Indoiala* de Ernest Maftעי a fost de bună inspirație. Preocuparea de a-i convinge pe tărani muncitori și întovărășiți din comuna lor de a-și înlătura indoiala — „*indoiala asta pe care o avem în suflet și ne doare*“, după cum spune autorul piesei prin personajul Costache Dorobăț — și-a găsit sprijin într-o piesă de teatru bine scrisă. Jucînd această piesă, artiștii amatori din Ceica își conving conștienții de superioritatea gospodăriei colective. Deci, spectatori învață. De altfel, și eroina principală, Catinca Dorobăț, învață, se convinge, asistînd la repetiția unei piese. E, de fapt, rolul teatrului de a-i învăța pe oameni, de a-i convinge. De aceea, folosirea de către autor a procedurii artistice „teatru în teatru“ (deși întîlnit și la unele piese

clasice și contemporane) e binevenită și place publicului.

Punerea în scenă a piesei de către profesorul Vasile Bolca și învătătorul Victor Sfirlea a asigurat spectacolului, în general, o justă orientare, sctînd în evidență îndărătnicia Catinței față de ideile noi ce combat individualismul și incultura.

Ceea ce le-a scăpat instructorilor — dar au toate posibilitățile de remediere — este crearea imaginii generale a comediei: ridicolul tuturor „Catincolor“ reprezentate prin femeia de pe scenă, lipsită de orientare, dar „tare pe poziție“. Pentru evidențierea acestei însușiri a personajului („rea de gură“), ajutați și de talentata interpretă a rolului (învătătoarea Olga Sfirlea), instructorii au subliniat în spectacol doar atît: Catinca e femeie rea (pentru că n-o lasă pe fiică-sa să meargă la cămin, pentru că țipă la bărbatu-său și la cei care le vizitează casa etc.).

Scena cea mai importantă a piesei — repetiția chiar în casa Catinței —, deși are calități, mai poate fi încă îmbunătățită. În primul rînd, trebuie reliefată — și prin punere în scenă și prin interpretare — imaginea de „teatru în teatru“. Interpreta Mariei, Silvia Bulc, joacă parcă mai firesc în „piesă“ decît în „realitate“. Or, ceea ce trebuie realizat e tocmai contrariul.

Au fost bine redat, în această scenă, intervențiile „spectatorilor“ — ale Catinței și ale lui Costache Dorobăț — care cred că ceea ce joacă fiica lor e adevărat.

Acest grup al „spectatorilor“ (scena e jucată paralel de către două grupuri: al „artiștilor“ și al „spectatorilor“) e reușit, demonstrînd că instructorii știu să lucreze cu mîgală amănuntele, dar scapă jocul de ansamblu.

Prezentarea personajelor — ca un prolog al spectacolului în care fiecare interpret apare în fața cortinei, rostindu-și replica reprezentativă — ni se pare interesantă.

În celelalte roluri au depus mult interes tovarășii Aurel Mihele, Ștefan Rusneac, Florica Balaș, Victor Cosma, Dumitru Petrița și băiețelul Ioan Precup.

Noul spectacol al echipei de teatru de amatori din comuna Ceica se bucură de aprecierea spectatorilor. Afirmația artiștilor amatori că ei se consideră încă în etapa repetițiilor e un indiciu că la cel de-al doilea Festival „I. L. Caragiale“ vor ajunge la faze superioare ale întrecerii. De altfel, pînă în faza finală, echipele se află mereu în repetiție. Asta și trebuie să fie cerința celor care caută să-și desăvîrșească măiestria.

Gh. Tenulescu